

Biblioteka

Epska fantastika

Argent Hellion

ATHARON

– Providenje –

Beograd

2026.

Argent Hellion

ATHARON: PROVIĐENJE

Treća knjiga serijala ATHARON

Izdavač:

Kreativna radionica Balkan

Za izdavača:

Stevan Krstec

Urednik i lektor:

Marina Đenadić

redakcija@krbalkan.rs

Dizajn korice:

Borislav Bora Maljenović

Aljoša Tomić

Zvonimir Stanković

Ilustracije:

Borislav Bora Maljenović

Ognjen Krivokapić

Dizajn teksta:

Vesna Petrinović

Štampa:

SZGR Jovan

Tiraž:

300

ISBN 978-86-6403-223-0

Copyright @ Argent Hellion

Ovu knjigu posvećujem svima koji su posrnuli na svome životnom putu, bilo da osjećaju da su tek poklekli ili smatraju da su pali. Koliko god da vam iskušenje može izgledati teško ili bezizlazno, nikada nije vrijedno predati mu se bez borbe.

Nije zlato sve šta sija, niti su svi koji lutaju stvarno izgubljeni, ali su samo oni koji su istinski patili u stanju da cijene dobre stvari u životu, kada im se pruže.

Da sam se lično ikada predao iskušenjima u kojima i dan danas istrajavam, ovaj serijal ne bi postojao.

Atharon - Providenje
Argent Hellion

Prolog

Kiša je sramotno rominjala otkako se dnevna svjetlost promolila iza planina. Skvašeni ogrtač na njoj bio je dvostruko teži nego inače, a nakvašena kapuljača sprječavala ju je da vidi dalje od sopstvenih nogu. Nije ih sklanjala sa sebe jer ju je vjetar nemilice šibao sa sjeverozapada, nedovoljno jak da ju skloni sa puta, ali dovoljno sujetan da joj pravi promrzline ispod svake šupljine u odjeći kroz koju bi uspio da se provuče. Samoća je postajala nesnosna, cijele protekle noći i dana nije naišla ni na jednog prolaznika niti i na kakve životinje. Očvrsnuli nanosi blata, pomiješani sa opalim lišćem razrijeđene šume, te potpuni nedostatak bilo kakvih tragova živih bića ili kočija, jasno su ukazivali da ovuda već dugo vremena niko i ništa nije prošlo.

Osim huke vjetra i povremenog šuštanja lišća, jedino je ridanje njenih nozdrvi i tabanje njenih koraka remetilo tišinu. Skupila se u svojoj trošnoj odjeći, uvukla glavu što je dublje mogla pod kapuljaču i dotegnula grubi šal preko lica, ostavljajući samo nos na otvorenom i uski prorez pred očima. Napredovala je poput kakvog vječitog izgnanika, noseći na sebi svoju cjelokupnu imovinu; cijeli joj život sveden na ruksak na leđima, ruksak na grudima i dva manja na bokovima. Preko leđa je nosila i dva pojasa, da drže jedan veći i jedan osrednji mač, dok su sa bokova dva kratka mača i dva bodeža u svojim ispucalim koricama odavala njen ratnički zanat.

Prvi nesigurni koraci, praćeni suvim kvrcajem, natjeraše ju da se zaustavi. Nagnula se unazad, zabacila kapuljaču i dozvolila očima da sagledaju skućeni horizont, iznenadivši se maglom u kojoj se neočekivano zatekla. Blatnjavi put pod njenim stopama

podvlačio se pod bijelu navlaku netaknutog planinskog snijega, a razrijeđena četinarska šuma otvarala se pred njom u lelujavi put. Stojeći na granici dva svijeta, na tački pretapanja hladne jeseni u ledenu zimu, zabacila je svoju otežalu opremu, nagnula se naprijed i nastavila dalje, gurajući jednu nogu ispred druge prilično izmoreno, ali ništa manje odlučno.

Rominjava kiša ubrzo pređe u susnježicu, vjetar dobi na snazi i poče periodično mijenjati pravac svoga šamaranja. Tanki, ledeni oblaci maglovite bjeline podbadali su je sa svih strana, tjerajući ju da se pogrbi što niže može kako bi zadržala kapuljaču na glavi, a da pri tome ne poklekne. Okrenula se da osmotri svoj napredak, ne pridajući mnogo brige činjenici da sniježni kovitlaci brišu njene plitke tragove nedugo nakon što ih ostavi iza sebe.

Poslednji put ovuda je prošla prije više od pola života u komforu kočija, nije mogla da procijeni koliko dugo će još morati da hoda. Brojala je korake i naposljetku se zabrojala, kako je vrijeme prolazilo činilo joj se da uopšte ne napreduje. Tvrdoglavu je pratila obris linije između dva sniježna sloja, pognute glave gazila po onome što je smatrala ivicom jedinog puta. Zasljepljujuća bjelina postepeno je gubila svoj blještavi efekat, šibajući vjetar postajao je još hladniji kako se suton nazirao, sa njime i briga da će još jedan dan biti potrošen na samotnom putu bez sna i bez obroka. Možda čak i poslednji.

Pred nogama joj se niotkuda pojavi oronula, drvena prepreka, toliko iznenadno da je zamalo udarila glavom u nju. Povukla se korak unazad, pomjerila kapuljaču tek toliko da podigne pogled naviše i shvati da je stigla do nekakve palisadne kapije, ili barem onoga što je od nje ostalo. Krilo pred kojim se zatekla čvrsto je stajalo na svome mjestu, dok mu se susjedno jedva držalo na davno porđalim šarkama, razbijeno kao da ga je kakva zvijer zastrašujuće moćnim udarcem iznutra razvalila.

Noćna tama je tek najavila svoj dolazak, ali varošica je već potpuno utočula u san. Iako su stajale na svega nekoliko metara od kapije, obližnje kuće kroz gustu maglu su sramotno odavale samo svoje skromne obrise. Zakoračila je oprezno naprijed, zastala na ulaznoj raskrsnici, osvrnula se i prisjetila da treba krenuti srednjim od tri dostupna puta. Držala se desne strane ulice tek dovoljno široke da dozvoli mimoilaženje dvjema kočijama, sve vrijeme se oprezno osvrćući. Brzo je primjetila da su grilje na svim kućama čvrsto zatvorene, neke od njih dodatno učvršćene kanapima ili lancima, toliko prepletenim i dotegnutim da ne dozvoljavaju drvetu ni da zaškripi, kamoli da mrdne. Na gornjim spratovima poneki prozor ostao je otškrinut, prateći talase vjetra i stidno škripeći za njima.

Nigdje nijedne duše, nigdje nijednog stvora, nigdje nijednog svjetla. Nije se mogla načuditi potpunom nedostatku života. Nigdje nijednog zvuka, osim huke vjetra, škripe drveta i tabanja njenih koraka u jedva razgrnutom snijegu, dubokom skoro joj do koljena.

Nakon prilično duge i napete šetnje, na jednome od zidova ugledala je široki trag izblijedjele krvi. Nečije tijelo nedavno je tu pribijeno i strugano do obližnjeg ćoška, prevlaćeno cijelom dužinom zida. Pratila je sablasni obris do mjesta gdje se trag spuštao naniže, dodirivao ulicu i završavao se u zgusnutim crtama davno sasušene krvi. Nedaleko od jezivog traga, na susjednoj kući, primjetila je četiri široka, paralelna traga struganja, nesumnjivo djelo kandži kakve utvare. Niže strugotina i nadomak zida, u mješavini sleđenog blata i snijega, spazila je polupokrivene tragove nedavnog kretanja, obrise vučenih stopa. Kada je prišla i nadvila se iznad njih da ih bolje osmotri, shvatila je da se radi o stopama dvostruko većim od njenih. Tragovi su bili prilično zbijeni, utvara se tuda kretala usporeno, možda čak i šepavo, da bi se nakon nekoliko kuća razrijedili i ukazivali da se pružanjem raskoraka znatno krupnijeg od ljudskog dala u trk.

Postepeno sklapajući sliku na šta je nabasala, ubrzala je hod koliko je mogla, a da ne potrči i time stvara previše neželjene buke. Znala da ju konačno odredište čeka na kraju ulice. Ukoliko utvara odluči da se ponovo pojavi, biće joj jedina meta na otvorenom.

Napeto je napredovala niz ulicu, sve dok se između zvukova njenih ravnomjernih koraka nisu pojavili i odjeci tuđih u pozadini. Usporila je svoj hod, raširila pluća koliko je mogla i duboko udahнула, zadržala dah i posvetila svu svoju pažnju osluškivanju pozadine. Ubrzo uvidjevši da strani koraci postaju sve učestaliji, te da ih stvorenje koje ih stvara postepeno ubrzava svoj hod otpozada, uplašeno je zabacivala glavu sa jedne strane ulice na drugu, odmjeravajući uske prosjeke između kuća gdje bi se mogla zavući. Letimično je odmjeravala kvalitet vrata pored kojih je prolazila, smatrajući da bi bolje bilo zavući se u kakav kutak i sačekati da utvara prođe, nego se utrkivati sa njom u nepoznatom okruženju.

Svukla je kapuljaču da bi bolje pratila razvoj situacije oko sebe. Magla je postala toliko gusta da nije mogla nazrijeti dalje od tri kuće pred sobom, toliko zbijena da je jasno osjećala njen ledeni stisak na licu i mokrinu na obrazima. Bila je toliko gusta da se mogla nožem rezati!

Odjeci tuđih koraka postajali su sve glasniji i bliži. Odlučna da se mora skloniti sa puta, usmjerila se prema najbližoj kući, sa trošnim vratima tijesno uglavljenim između dviju lancima zapečaćenih prozora, podigla desnu nogu i svom snagom udarila niže kvake sa namjerom da izbije bravu iz okvira. Njen udarac dočeka se na tvrdo drvo, povratna reakcija izazva oštar bol u nozi kako vrata ostadoše na svome mjestu, a sa druge strane se oglasi promukao i nerazuman, zamalo kreštavi žagor. Zaletila se i udarila još dva puta, no tvrdoglavo drvo ju je oba puta ponovo odbilo.

Nakon trećeg neuspjeha shvatila je da se jezivi više ne čuju, okrenula se i zatekla siluetu kako stoji na samoj ivici magle iz pravca odakle je upravo došla, dovoljno vidljivu da zaključiti kako

je viša i šira od nje, čak i u svom trenutno pogrbljenom položaju. Ili je bila pogrbljena... ili nije imala glave na ramenima.

Nakon duge tišine i odmjeravanja, od poluprikrivene nakaze počese dopirati produbljeni krici, koji se ubrzo pretvoriše u nerazuman huk, nalik očajnim vapajima.

- Šta si ti? - prošaputala je sebi u njedra na drakonskom jeziku, otvarajući ogrtač i pažljivo pružajući ruke naniže, zaustavljajući dlanove na rukohvatima svojih kratkih mačeva.

Silueta ostade na svome mjestu i nastavi sve bučnije da zavija, kao da svakim narednim udisajem sve više oživljava. Odstupila je prvim sitnim korakom od nje, provukla lijevu nogu unazad kroz snijeg, primjetila da utvara ne reaguje, pa onda povukla i desnu. Polako, zamalo neprimjetno, sprovela je i sledeći korak, poslije njega još jedan, polako ali sigurno je povećavala razdaljinu, sve dok se povijena silueta nije potpuno izgubila u magli.

A onda joj je nagli krik jasno najavio šta namjerava da uradi.

Okrenula je leđa svome progonitelju i dala se u puni trk, već nakon četvrtog koraka počinjući sa nizanjem splinterskih vještina. Prva i najbitnija formirana je žestokim naprezanjem da se energija isforsira prema nogama, da se time ubrza kretanje i odmah udvostruči sprint, druga joj je ojačala kondiciju da se sprint lakše podnosi, a treća je usadila uslovni refleks da se nogama odbaci suprotno od bilo kakvog stranog dodira koji bi do nje mogao doprijeti u skorije vrijeme. Vratolomno je jurila niz ulicu, otresajući glavnom da zbaci hladne nanose sa lica i rastjera ledenice iz očiju. Iako se nijednom nije okrenula da baci pogled iza sebe, niti da pogleda u stranu, trapanje koraka iza njenih leđa davalo joj je jasno do znanja da utvara uporno ide za njom te da ju uspijeva ispratiti. Da li je tempo utvari bio izazovan ili ne, teško je mogla procijeniti, ali pošto strašljivo pištanje nije jenjavalo, brzo joj je postalo jasno da joj samim trkom neće pobjeći.

Magla kroz koju je sada sumanutom brzinom trčala naprosto nije popuštala, a kuće duž obije strane ulice su postajale sve zbijenije jedna uz drugu. Odlučila je da preusmjeri naknadni dio energije prema nogama i zamijeni uslovni refleks: čim se nađe na otvorenom, odraziće se i sakriti iza prvoga ćoška, u toj brzini utvara vjerovatno neće moći da ju isprati. Ako ona ima problema sa držanjem pogleda naprijed, ni utvari ne bi trebalo da je mnogo ugodnije.

Čim joj je jedna od kuća sa desne strane otkrila svoj slobodan ćošak, uslovni refleks se odazva, ali čvrsti đon njene lijeve čizme već narednog trenutka poskliznu na poledici sakrivenoj ispod sniježnog nanosa, izmičući joj uporište pod nogama. Saplela se u punom trku i tresnula svom svojom težinom na desni bok. Nabreknuti ruksaci i preko njih prevučeni ogrtač pokazашe se previše izlizanim da pruže ikakav otpor ledenoj podlozi, noseći ju poput saonica punom brzinom preko brisanog prostora, pravo u željeznu kapiju koja se doslovno nacrtala pred njom.

Klizeći potrbuške, zapucala se u nepomičnu prepreku, ne zaustavivši se samo trenutno, nego se i odbacivši unazad, lijeva ruka i lijeva noga u strahu joj spontano uzimajući priličan dio energije da ponove raniji uslovni refleks. Tresak njenog udarca ispraćen je neugodnim zvucima povijanja metala, struganja kamena i zveketa lanaca. U pokleknutom položaju munjevito je posegnula objema rukama za bokove da se naoruža, uspijevajući da ugleda oštricu samo desnog kratkog mača, jer joj se lijevi upravo rasuo u koricama.

Davljeničko pištanje ukazivalo je na utvaru u blizini, stajala je izvan njenog vidnog polja, negdje na obodima raskrsnice kroz koju je upravo proklizala. Ali sada više nisu bili sami, sa druge strane kapije ubrzo počеше da dopiru žestoki laveži i naviranje trapajućih koraka. Iznenadni udari trgoše ju u zaprepašćenju, hitro se okrenula i spazila četiri vučijaka kako divljački nasrću na nju sa druge strane kapije i razbješnelim lavežom pokušavaju

da ju otjeraju, saplićući se jedan preko drugoga da skoče što im noge više dozvoljavaju.

Primorana da se spontano okrene prema psima, nakratko je izgubila svoga progonitelja iz opazaja. Čim je to shvatila ponovo se okrenula da u borbenom stavu odmjeri raskrsnicu i procijeni položaj prethodne prijetnje, ali kreštanje utvare više nije čula. Nije mogla da nazre da li se pomjerila ili možda otišla, ili se samo pritajila.

- Dolazim, dolazim!! - čula je izmoždjeni uzvik muškog glasa odnekle iz dvorišta i ugledala rađanje razblaženog snopa svjetlosti, na šta sva četiri psa odmah utišaše svoj divljački lavež i preobratīše ga u agresivno režanje i povremeno zucanje.

- Kume Wajline?! - povikala je uplašeno, upirući svoj jedini čitavi mač prema raskrsnici.

- Jeste li se konačno opametili?! - brundao je starac dok je prilazio kapiji, očigledno ne čuvši njene riječi. Polako naslanjajući svoj mač na desno krilo kapije i izvlačeći ključ iz džepa svoga kaputa da otključa veliki katanac, sklonio je lance i počeo da otvara lijevo krilo.

- Ja sam... Celina... - okrenula se prema njemu čim je kapija zaškripala, zatičući ga kako gura kapijsko krilo jednom rukom, a fenjerom u drugoj odguruje sva četiri psa da joj ustupi slobodan prostor za ulazak u dvorište.

- Živote. - izustilo je zgranuto njegovo staračko lice, ne trudeći se da prikrīje crte šoka. - Ulazi, brzo ulazi, budalo jedna. - prošaputao je užurbano i toliko zamlatio fenjerom da ga je zamalo ugasio.

- Šta se... - zbunjeno mu je uzvratila, na šta je on zašīstao kroz zube i zamahnuo slobodnom rukom naniže, potpuno ju utišavši pa rukom lagano upirući prema dvoru. Sva četiri psa ponovo započēše sa svojim režanjem, za šta ih domaćin počasti jednako ostrim šištanjem.

Poglavlje 01

- Vizija -

Bezbrizno je šetala gradskom pijacom, miješajući se sa gomilom i napredujući kroz izobilje svakojakih tezgi. Sunce je zatekla izuzetno visoko na nebu, sa jedva kojim rijetkim oblakom na horizontu da mu smeta dok svojim najjačim ljetnjim sjajem formira vrelinu kakva se na drakonskom kontinentu rijetko doživljava. Spustila je pogled naniže, odmjerila pletenu korpu u svojoj desnoj ruci sa glavicom sirovog kupusa, nekoliko šargarepa i skromnim vezom bijeloga luka, zamislivši se šta još treba da kupi. Napredovala je polako, što je sporije moguće, osluškivala prodavce kako uporno pokušavaju nadglasati svoje komšije i pratila kako se oštrim pogledom usmjeravaju na prolaznike, fiksirajući se prema njima čim bi se neko usudio pristupiti.

- Imam svježe jabuke svih mogućih nijansi, dušo! - privukla ju je starica u tamnoplavom mantilu i crvenoj kecelji, čim se našla u blizini njene tezge pretrpane tijesno naguranim gajbama.

- Meni je ukus bitniji od boje. - progovorila je više iz pristojnosti nego radoznalosti, ne znajući šta drugo da kaže, a da ne otkrije kako nema pojma ni kako je dotle došla, a kamoli šta bi trebalo da traži.

- Dušo, od ovih će voda da ti potekne na usta. - smijuljila se starica i posegnula u gajbu sa najsitnijim jabukama, brzim potezom prebacivši kecelju preko jedne naročite i brišući ju prije nego što će ju ponuditi. - Ako ti se ne sviđa, daću ti cijelu gajbu upola cijene.

- Pa, ako mi se ne sviđa, - sumnjičavo je posegnula za jabukom, - onda ne kupujem.

- Taman posla, dušo. - iskezila se prodavačica i raširila usta da otkrije svoje potrošene zube, podižući glas da se uvježbana reklama nadaleko čuje, rukama joj mašući da ju potspiješi na ugriz. - Nema jabuke na svijetu, da se nije potrošila! Ako danas ne bude u ustima, sutra će biti u piti, ili prekosutra marmeladi, ili kolaču, ili kompotu, ili ko zna čemu!

Prinijela je sitnu jabuku ustima, namirisala njenu svježinu i otkinula trećinu jednim ugrizom, istog trenutka osjetivši razlivanje voćnih sokova po ustima. Stegnula je usne da se ne izmrlja, prevrnuła zalogaj u ustima i pokušala da ga sažvaće, ali ne mogavši da se izbori sa oštrinom ukusa i obiljem tečnosti brzo se zagrcnula, ispustila suze na oči i siktaj na nos prije nego što će joj kašalj istresti najsitnije komade iz usta.

- Nije... ovo za mene. - pokušala je da se pravda, ali kako su se njene i prodavačicine oči presrele nije mogla zadržati ozbiljan izraz lica. Iskašljala je priličan dio zalogaja i ozbiljno se nakašljala prije nego što je ponovo mogla da prodiše kako treba.

- Malo ti je falilo, - osmjehnula se starica skromno. - Hajde da zaokružimo na dva šrila. Da ti trud ne bude uzaludan.

- Na gajbi piše dvadeset sedam, - iskašljala se i posegnula lijevom rukom u svoj duboki džep, vadeći pregršt kovanica i pružajući ih naprijed, - koliko piše, toliko i uzmi. Nema smisla da me u laži nagradiš.

- Dobro, dušo. - klimnula je prodavačica, brzo počevši da pretura po njenom dlanu. - Onda barem odaberi koju gajbu ćeš da nosiš.

Prešla je temeljnim pogledom preko najvišeg reda na tezgi da sagleda sve ponuđene gajbe žutih jabuka. Čim je prodavačica pokupila dovoljno kovanica, zavukla je ostatak u džep bez gledanja, upirući prstom prema gajbi na samome kraju samo da se nijedna druga ne izmiče. Bez riječi se iskreno osmjehnula i dobila jednako iskren osmijeh zauzvrat, namjestila gajbu pod

lijevom miškom da ju jednom rukom može nositi, pa se ponovo utopila u gužvu.

Ubrzo je stigla do jedne naročito velike tezge, tu je osjetila snažnu potrebu da se izdvoji sa pijace, brzo izašavši kroz glavni ulaz i tako se našavši na izuzetno širokoj, gradskoj ulici. Sličan osjećaj nakon kraćeg vremena ju je naveo da skrene u jednu od sporednih ulica nalijevo, brzo ugledavši prepoznatljivo lice na klupi ispred jedne od skromnih, kamenih kuća u slijepom kutku.

- Mama nosi njam-njam! - sladunjavo je izustio mladoliki muškarac.

Podigao je dijete koje je dotle držao posjednuto u svome krilu, tek toliko da ga uspravi na njegove male nožice i okrene ga prema njoj. Jedva su je dočekali, dijete radosno zapišta i nastavi treperavo da pišti kako im je prilazila, pružajući joj svoje ručice naviše. Sa skromnim osmjehom na licu, spustila je korpu na zemlju i posegnula za najvišom od jabuka u gajbi, prepustivši djetetu da ju sitnim prstima prevrće kao igračku.

- Kakav njam-njam da vam spremim? - namignula je prije nego što će posegnuti za vratima i ući u kućerak, spuštajući gajbu na sto odmah pored vrata. Okrenula se i pružila korak prema korpi, zamalo se sudarajući sa njime kako ga je zatekla da stoji odmah iza nje, držeći dijete jednom rukom i pružajući joj korpu drugom, ne skidajući osmijeh sa lica.

- Meni je svejedno, dokle god se ne ispo vraća po meni. - prevrnuo je očima prema djetetu.

- Onda ga ne bacakaj kao kakvo majmunče. Šta kažete za kolač? - pažljivo je prišla djetetu te pokušala da mu izvuče jabuku iz ruke.

- Od ovoga komada, vala, kolača neće biti. - zakikotao se kako je i on primjetio da dijete svim snagama pokušava da se odupre otimačini, ispuštajući glasove koji bi vrlo lako mogli da

se protumače kao pokušaji rezanja, kao da će ta jabuka da mu bude poslednja stvar koju će ikada držati u rukama.

Odjek velikog zvona razglasio je uzburu u daljini, nastavljajući uporno da odjekuje sve jače i sve brže. Sa naglim prekidom porodične idile nebo iznad njih se zaprepasćujuće brzo narogušilo, mijenjajući svoje vedre nijanse sumornim rezovima gomilajućih, mračnih oblaka. Utočište se u tren oka preobrazi u borbeni pakao, udaljena vriska ubrzo postade popraćena zvižducima šibajućeg vjetra i lomom zaglušujuće grmljavine, iako očekivanih bljeskova munja nigdje nije bilo.

- Dužnost zove! - odlučno je povisila glas i trgnula mu dijete iz naručja, na šta je on odmah pružio ruku kroz otvorena vrata prema dubini njihove kuće.

Orožje mu se istog trenutka odazva, štipić Mejdža poleti mu u susret iz mrkloga mraka, poput vješto bačenog bodeža zakovitla se kroz zrak i dočeka se u njegovoj ruci. Brzo ga je zavukao u najširi rez svoga opasača, zamahnuvši još jednom prema tami da iz nje prizove još jedan, ovaj put glavni mu štipić.

- Čuvajte se. - hitro ju je poljubio i trkom nestao u pravcu iz koga je ona maloprije došla.

Više zbunjena nego uplašena, ne znajući šta ju je navelo da ga otpremi od kuće, pružila je nekoliko sitnih koraka i pogledom ga ispratila do ćoška, potom se zagledala u ono malo neba šta je mogla da sagleda. Žestoki zvuci borbe zvučali su dovoljno daleko da se ne osjeća ugroženom, ali opet dovoljno blizu da bi prijetnja svakog trenutka mogla postati ozbiljna. Brzo se vratila u kuću sa djetetom u naručju i zakoračila u spavaću sobu, jedva veliku za bračni krevet. Obišla ga je uz jedini slobodan zid i približila se kolijevci sa namjerom da spusti dijete naniže, ali kako se nadvila nad krznanim krpama, iz nekog razloga nije mogla ispustiti dijete iz ruku. Ponovo ga je podigla i čvrsto ga stegnula, neopisivi nagon potpomognut brzim naviranjem

straha ju tjerajući da iznese dijete napolje i istrči do glavne ulice, ostavljajući vrata na kući širom otvorena.

Stigla je na raskrnicu gdje se dvije sporedne ulice priključuju na znatno širu glavnu. Odmah se pribila uz čošak, nijemo posmatrajući uspaničenu rulju koja se u stampedu satirala sama preko sebe. Ludilo je toliko obuzelo pogubljeni narod da su brži gazili preko sporijih bez obaziranja, ostavljajući nesrećnike koji padnu da budu gaženi sve dok nikoga više nije bilo da pređe preko njih. U daljini je začula zvjerske krike kakve bi samo zmajevi mogli da stvaraju, praćene plamenim talasanjem koje se uzdizalo u visinu i rasipalo u daljinu. Među kricima je uslijedilo nekoliko odjeka čudnovatog joj i nepoznatog jezika, da bi nakon njih gromoviti prasak nakratko prekinuo zmajevo urlikanje.

Jezivo zmajsko režanje i navirući urlik brzo su izazvali strahovitu navalu vjetra cijelom širinom glavne ulice, oborivši svakoga ko se tu zatekao, time i nju samu. Pala je na bok a dijete istog trenutka završitalo u njenim njedrima, nastavljajući da vrišti kako se uspravila i povukla dublje iza čoška, da ih oboje sakrije od sledećeg naleta. Posvetila je svu svoju pažnju utišavanju djeteta, tetošenjem svodeći preplašenu dreku na zbunjeno pištanje prije nego što će začuti prve jasne riječi otkako je bitka započela.

- Pogodićeš ga, jebote! - vikao je jedan od stražara iza čoška.

- Svejedno će da pogine! - uzvraćao je drugi još glasnije.

- Šta god da radi, izgleda da djeluje! - dobacio je prvi u trenutku kada je ona ponovo izvirila iza čoška. Obojica su gledali naviše, pratili nešto što ona iz svog ugla nije mogla vidjeti. Nosili su skromne oklope dovoljne da im zaštite torso, sa isparanim šljemovima koji su im ostavljali lica potpuno otkrivena. Stražari nisu bili istolični, onaj koji je upravo pričao u desnoj ruci je držao koplje, dok je drugi napinjao luk i spremao se da ispali strijelu naviše.

- Kuda se beštija okreće?! - povikala je i nagnula se da krene prema njima, ali ju je mlaćenje ruke i koplja sa druge strane odvratilo od prilaska.

- Sklanjajte se sa ulica! - proderao joj se stražar u susret, trenutak prije nego što će zvjerski urlik odjeknuti toliko prodorno da su joj se bubne opne napele i žestoka vibracija joj rastresla cijelom tijelo iznutra, toliko ju ošamutivši da je zamalo ispustila dijete iz ruku.

Čim je osjetila da joj stisak popušta, instinktivno je stegnula ruke sa koliko god snage da je imala. Dijete joj ostade u stisku, ali mučno zaplaka od bola.

- Bježi! - dreknuo je drugi stražar i ispustio luk iz ruku, povlačeći svoga saborca u njenom pravcu, brzo prizemljivši obojicu na tvrdu kaldrmu. Nekoliko metara iznad njih, na daljini više nego dovoljnoj da ih promaši, crveni obris suknuo je zrakom i rasjekao sebi put kroz jednu od obližnjih kuća, ostavljajući rupčagu kao da je neko zamlatio džinovskim maljem, rasipajući priličan dio krova i njoj najbližeg zida na sve strane. Nakon zastražujućeg udarca kiša polupane gline, stakla i kamena slila se po nesrećnicima zatečenim na glavnom putu, da bi se strahoviti događaj okončao neujednačenim jaukanjem iz nekoliko smjerova.

Taj crveni obris nije mogao biti ništa drugo nego zmajev rep, u to se uvjerila čim je opet iskoračila na otvoreno i podigla pogled u smjeru suprotnom od pijace. Spazila je drečavo crvenog zmaja kako se među zgusnutim oblacima izbezumljeno izvrcē, rasprskavajući svoj vatreni dah na sve moguće strane kao da ne zna šta da radi sâm sa sobom. Urlao je sve dok ga dva uzastopna praska, koja su potekla upravo od njega, nisu prekinula i naglo ga preusmjerila naniže, brzo joj ga sklanjajući iz vidnog polja.

Čula je zmajev urlik još jednom, a potom posljednji gromoviti udar ispraćen ubojitim praskom od kojeg joj se cijeli svijet zatresao. Kratkotrajna tišina brzo se pretopila u ciku i

viku udaljene mase, sada ispunjene velikom radošću. Potrčala je u pravcu te buke, ukopavši se u mjestu kada je ugledala prizemljenog zmaja. Izdaleka je mogla da nazre kako su dvije kuće, koje su zmaj ublažile pad, upravo postale poprište velikog slavlja. Dok je na prvoj kući zguljen priličan dio krova, druga je ostala i bez cijeloga najvišeg sprata, gdje je sada zmaj nepomično ležao. Rulja je sa ulice bodrila jednog od stražara dok se penjao do zmajevog leša, što je prešlo u ovacije kada je zašao u ruševinu i uspio da izvuče zmajevu beživotnu glavu na otvoreno.

- Sijeci, sijeci, sijeci! - urlikala je masa sa svih strana, dok je stražar trošnim mačem šibao po zmajevom vratu, uspijevajući tek nakon desetog zamaha da odvoji glavu od ostatka tijela i da ju skotrlja naniže. Rulja je odmah navalila naprijed, da se nagleda čuda neviđenog.

Ne mogavši nigdje da ga ugleda, ostavila ih je njihovim ovacijama i poklicima, okrenula se i žurno zaputila na drugu stranu, ponovo prolazeći pored izranjanih stražara kojima su sada drugi pritrčavali da pripomognu, brišući krvave tragove sa njih kakvom god tkaninom su imali pri ruci. Ubrzo je stigla do pijace, gdje su joj se noge nakratko ukopale, a grudi joj se ispunile grčevitim bolom čim je sagledala poprište glavne bitke. Stotine leševa raznih uzrasta izvučeno je na čistinu u samoj sredini rasturene pijace, oni koji su bili u boljem stanju su polegnuti u tipični položaj pokojnika sa rukama prekrštenim preko grudi ili stomaka, dok su osakaćeni pokriveni kakvom god tkaninom se mogla naći i ostavljani da se krv cijedi u lokve oko njih.

Pomno je pregledala sva vidljiva lica, ali među njima nije mogla njegovo da pronađe.

- Nema ga ovdje. - začula je nepoznati šapat i shvatila da je upućen upravo njoj. Okrenula se i provjerila ulicu iz koje je došla, samo da bi ugledala tamu kako joj izdaleka postepeno prilazi i briše okolni prostor iz postojanja.

- Izgubila si ga. - ponovo je začula sličan šapat, sada znatno razgovjetniji i malo glasniji, kao da neko stoji tačno ispred nje.

- Gdje si? - trgnula se preplašeno u pravcu odakle je glas potekao, brzo primjećujući da žagor nasumičnog naroda postaje sve tiši a njihovi pokreti sve sporiji, kao da se cijeli svijet oko nje usporava. U nevjerici je zakoračila prema najbližim leševima da im bolje pogleda lica, ali kako im je prišla, ista počеше da gube svoje prepoznatljive crte i vitopere se poput razlivenih boja na skvašenom platnu.

- Poginuo je kao heroj, a ti si preživjela, kukavice! - podmuklo je glas počeo da joj se smije izbliza, sitnim trešenjem naznačavajući da dopire upravo od njenog djeteta.

Nervozno je spustila pogled naniže i ugledala kako joj ga dijete bez treptaja presreće, kako mu oble, nevine oči preuzimaju izoštrene, životinjske crte, dok se prazna usta postepeno ispunjavaju šiljatim zubima i zlokoban kez se otvara da dosegne od uva do uva, dok se sitno lice postepeno širi i uzduž i poprijeko. Unakaženi leševi mahom počеше da se tresu i da izdižu svoje krpene prekrivače, nabijajući joj jezu u kosti kada je između talasa neprepoznatljivog mumljanja začula prigušeni lavež. A onda je premrla od straha, kada joj je ispod najbližeg i raskrvavljenog prekrivača, bez ikakvog upozorenja, beštija u obliku oderanog vučijaka skočila u susret, snažnim odrazom nasrnula na nju i nezadrživo ju oborila na leđa, zajedno sa djetetom.

* * *

Oštar bol u grudima i žestoka stega u stomaku konačno su je izbacili iz nesnosne noćne more. Prilično brzo je došla sebi i usmjerila pogled prema debelom staklu, bez podizanja glave sa slamom joj ispunjenog jastuka. Pomno je gledala kroz mutni prozor u prostrano dvorište, u obrise rijetkih četinara rasijanih po bjelini i sitnijih pojava kako se među njima uzajamno

provlače, sa povremenim lavežom i dječijom piskom da ih odaju u svojoj bezbrižnoj igri. Shvativši gdje se nalazi, duboko i glasno je uzdahnula, pa se polako uspravila u krevetu, ozbiljno se zabrinuvši kada ništa od svoje opreme nije ugledala pored kamina, na mjestu gdje ju je prethodne noći ostavila. Umjesto njenih ruksaka, ofucanog odijela, pokrpljenog ogrtača i dotrajalih oružja sada je gledala u elegantnu, crno-crvenu, zimsku haljinu i dugački zimski kaput istih nijansi, uredno okačene iznad srebrnim vezovima nakićenih zimskih čizama, kakve samo odabrana aristokratija može da priušti.

Kako se zagledala u prestižnu garderobu, zapitala se kako li je Wajlin uspio sve to unijeti, te potom njenu opremu odstraniti, i naposljetku naložiti vatru bez njenog buđenja. Otkako zna za sebe, Celina je oduvijek imala itekako plitak san i najmanji šum bi bio više nego dovoljan da ju probudi. Davno je prestala brojati u koliko navrata joj je to pomoglo spriječiti sumnjive saborce od smicalica i pokradanja, kada bi pomislili da je utonula u dovoljno dubok san, a i koliko često je zahvaljujući tome hvatala dremež prilikom držanja straže u sitnim noćnim satima. S druge strane, nesvakidašnji izazov trodnevnog hoda bez zaustavljanja i definitivno bez ikakvog jela bio je više nego dovoljan za opravdanje ovakvog propusta.

Dobar, podugačak i cjelovit san bio joj je prijeko potreban.

Druga pomisao daleko duže je okupirala njenu pažnju; pokušaj interpretacije noćne more. Od malih nogu bila u stanju da se detaljno prisjeća mnogih snova, te da ih prilično temeljno pami i poredi. Lice mladića sa kojim je razmijenila tople riječi i koji joj se prikazao kao životni saputnik vidjela je toliko mnogo puta, da bi ga u svakoj gomili mogla u tren oka prepoznati i izdvojiti, odavno zaključivši da to ne može biti slučajnost.

Markusovo lice takođe je vrlo dobro upamtila, iako ga je poslednji put vidjela prije nešto više od osam godina, na svoj sedamnaesti rođendan. Njen pratilac u snovima jeste nalikovao na Markusa, ali to nije mogao da bude on.

Crte lica su im bile dovoljno slične da bi se mogli smatrati bliskim rođacima, s obzirom da su obojica imali crne oči i uvijek održavali kratku, crnu kosu izdaleka bi se lako mogli i poistovijetiti. Ali bili su različitog uzrasta, Markus je bio dvostruko stariji od nje kada ga je poslednji put srela, dok je njen pratilac uvijek bio približno njenog životnog doba.

Ni fizička građa im se nije poklapala. Markus je bio gorštak, dva metra visok sa stotinu četrdeset kilograma mišića u oličenju Viteza, grmalj i sivonja od čovjeka. Njen pratilac mu je bio sušta suprotnost, uvijek strogo za pola glave viši od nje, izuzetno vitak i okretna, otprilike upola lakši od Markusa po izgledu i najčešće odjeven kao kakav Mejdž ili Rendžer, odajući utisak da mnogo više snage posjeduje u mentalnom aspektu nego u fizičkom.

Markus je bio odudarajući faktor svakoga okupljanja, najbučniji i najdominantniji učesnik svake rasprave, dok se njen pratilac stapao u pozadinu toliko dobro da ga niko, osim nje naravno, uopšte ne bi bio svjestan, sve dok ne bi progovorio da se istakne. Po govoru su takođe bili suprotni, Markus je imao kruti glas prastarog Drakonca i nerijetko je morao sâm sebe da utišava, dok je glas njenog pratioca uvijek je bio izrazito mekan i staložen, kao da je čistokrvni Rhanac. Markus je nerijetko koristio skraćene forme, gutao suvišna slova i zbrzavao svoju priču, dok je njen pratilac uvijek jasno i razgovjetno iznosio sve svoje riječi kao da ima sve vrijeme na svijetu da se ispriča. Dok se jedan preplitao sâm preko svoga jezika, drugi kao da je svoju stranu dijaloga čitao iz kakve davno objavljene knjige ili pomno pripremljenog govora.

Konačno, ključna stvar zbog koje je zaključila kako taj pojedinac nije njen polubrat Markus bila je suštinska razlika u njihovom ponašanju. Markus se u svakoj situaciji spontano nametao kao neosporivi gospodar, usavršavajući svoje stanovište dok ne bi postalo dominantno, dok se njen pratilac trudio da ne osporava tuđe mišljenje osim kada je to neophodno. Markus se uvijek postavljao u ulogu vođe, lično preuzimajući na sebe teret svakog problema i obavezu njegovog rješavanja, dok je njen pratilac uvijek zauzimao pasivni stav vječitog sluga, povremenim dobacivanjem usmjeravajući druge prema pronicanju idealnog rješenja.

Čemu su je njegove učestale pojave u snovima vodile? Da li su okolnosti u kojima su se sretali jednako bitne? Da li su to samo podsvjesni pokazatelji njenih potreba, ili možda naznake njene sudbine?

Ako je vjerovati Markusovim najupečatljivijim riječima, sudbina je izuzetno varljiva stvar, strašan pojam i još strašniji entitet. Ljudi se najviše u nju uzdaju kada nisu u stanju ni na šta konkretno se osloniti. Pripisivanje bilo čega sudbini predstavlja očajnu ljudsku potrebu pružanja svrhe svakome životnom detalju, te nalaženju smisla gdje ga nekada naprosto nema, ili potpunog odvrćanja usljed nedostatka razumijevanja. Svaki novi detalj takve klimave prirode, koji se oslanja na sebi slične da opstane i tako se opravda, ne predstavlja ništa drugo nego posljednju kariku u krutom lancu slijepog vjerovanja. Svaka naredna karika usidrava prethodnu i pruža oslonac za sledeću, a kada bilo koja od njih prije ili kasnije pukne, cijeli lanac se rasipa u propast... samo da bi proces ponovo krenuo ispočetka. I tako iznova i iznova.

Poglavlje 02

- Poklon -

Pažljivo je obukla haljinu i prijatno se iznenadila kako joj zamalo odgovara po veličini, doteгнуvši poveze u predjelu pojasa i grudi namjestila ju je na pravu mjeru. Zavukla je bose noge u futrované, gospodске čizme, udarivši petama nekoliko puta da ih namjesti. Zgrabila je kaput, zadovoljno odahnula kada je uvidjela da je mnogo deblji nego što je pretpostavila, prebacila ga preko leđa i zagrnula se bez zakopčavanja. Bez ičega drugoga da joj okupira pažnju u sobi, posegnula je za kvakom na vratima i pažljivo povukla unazad. Rđave šarke odmah zapjevaše od pokreta, a sa druge strane vrata začu se sanjivi ženski krik, popraćen škripom suvoga drveta.

- Dobro jutro, gospodarice! - poručí joj starija žena, zamotana u slojevitim krpama od glave do pete, naginjući se naprijed u stolici prislonjenoj na zid nasuprot vrata, kresnuvši šibicu da upali svijeću u fenjeru, na podu ispred sebe. - Lord je poručio da Vas povedem u njegovu radnu sobu čim ustanete.

Celina joj ništa ne reče. Zijevnula je i protegnula se prije nego što će potvrdno klimnuti glavom i ponovo posegnuti za vratima, zatvarajući ih za sobom uz priličan odjek i stupajući iza žene niz dugački hodnik. Oštra hladnoća ubrzo joj je liznula po ogoljenim nogama, tjerajući ju da povije koljena i tako spusti i haljinu i kaput skoro do poda. Kao jedini izvor svjetla, slabašni fenjer im je otkrivao put niz hodnik, dok su potpuni nedostatak svijećnjaka, slika, ili bilo kakvih dekoracija odavali utisak zapostavljene neimaštine, sušte suprotnosti od njene prethodne posjete.

Navala dnevne svjetlosti kroz krovni svjetlarnik nakratko ju je zaslijepila kada su kroz teška vrata izašle na unutrašnju terasu dvorske sale. Žena odmah ugasi fenjer da uštedi na ulju, a Celina prođe pored nje i nasloni se na drvenu ogradu, zabezeknuto gledajući u haos ispod sebe.

Dvorana u kojoj bi, u normalnim okolnostima, raskošni i posuđem pretrpani stolovi stajali uz prilično nakićene zidove, a sav prostor u sredini bio posvećen za ples, sada je služila kao veliko skladište. Jedan od najdaljih ćoškova izgledao je kao aljkava oružarnica, gdje su nebrojena kopljišta naslagama na nekoliko manjih gomila, dok je na obližnjem stolu nabacano nekoliko mačeva i glava kopanja u toliko očajnom stanju da bi se i kovački šegrt posramio. Odmah pored stola stajala je velika gomila dotrajale odjeće, na koju su u tom trenutku dvojica muškaraca nabacili nekoliko kaputa, da bi kroz sve to jedna žena postepeno prebiralala, razdvajajući ih na dvije znatno sitnije gomile. Na suprotnoj strani prostorijske stajao je veliki nakovanj, na kome je povijeni starac kucao eksere kroz komad iskrivljenog metala, pravio nešto šta je nalikovalo na lopatu za snijeg, okružen razbacanim alatima koje tek treba da popravlja. Na samoj sredini sale nabacana je gomila drvenog krša, mješavina dotrajalog namještaja i skršene drvenarije, gdje su dvije žene velikom, grubo sklepanom testerom rezale nešto što je izgledalo kao okvir vrata, a nedaleko od njih dječak i djevojčica strpljivo čekali da žene završe sa rezanjem kako bi nosili isječke prema najbližem zidu, gdje su ih gomilali na kakve-takve zalihe za ogrev.

Sama dvorana nije bila mnogo bolja od krša koji je skladištila. Fleke i nanosi na svjetlarniku ukazivali su da ga niko nije odavno očistio, a slična je bila situacija i sa svim prozorima koji još nisu bili spolja podaščani. Portreti i drvorezi, tapiserija i tepisi, čak i nosači za svijeće i fenjere, apsolutno sve je odstranjeno, ostavljajući dvoranu potpuno ogoljenu i tako dozvoljavajući svakom zvuku da odjekuje po nekoliko puta prije nego što zamre,

čineći tako sav posao mnogo bučnijim nego što bi trebalo da bude. Jedine dekoracije koje su i dalje odavale utisak nekadašnjeg prestiža bili su drakonski kamenorezi na njoj suprotnom zidu.

- Kakav je ovo brložnjak?! - u nevjerici je izustila, kada se okrenula na stranu i primjetila da ju žena strpljivo čeka, brzo ustuknuvši od ograde i iznenadivši se silinom sopstvenog eha.

- Preživljavamo. - dobila je ravnodušan odgovor, ispraćen skromnim slijeganjem ramena.

- Ali... zašto ovdje? - nastavila je Celina, upirući rukom naniže, ne odvajajući pogled od žene. - Ovo je svečana dvorana, a ne zadružna šupa! - Njen uzvik naveo je sve prisutne u prizemlju da zastanu na trenutak i osvrnu se naviše, ubrzo se vraćajući svome poslu i stvaranju jake buke.

- Drugdje nije sigurno. - odmahнула je žena i okrenula se da ju povede dalje, naizgled netaknuta njenim narogušenim tonom.

- Kad smo kod sigurnoga, na šta sam to sinoć nabasala?! - nastavila je Celina sa pitanjima, ne mrdajući sa mjesta.

- Lord će Vam sve objasniti. - žena nastavi sa ravnodušnim odgovaranjem, bez zamaranja da se okrene ili usporava svoje ionako sitne korake, ne ostavljajući joj drugog izbora nego da ponovo krene za njom.

Bez naročite žurbe, sprovela ju je preko druge unutrašnje terase na bočnu stranu dvorane, kucajući na jedna od vrata nekoliko puta prije nego što će ih otvoriti. Prepirke sa druge zamrle su čim je Celina progurala vrata pred sobom i zakoračila preko visokog praga. U polupraznoj sobi je zatekla radni sto oko koga se okupilo nekoliko muškaraca, između njih je prepoznala lorda Wajlina i odmah se naklonila da ga pozdravi.

- Preporučujem da krenete odmah, ako planirate da se vratite prije sumraka. - poručio je i podigao se od stola, naginjući se unazad i objema rukama podupirući leđa, da se protegne. Svi

ostali muškarci nakloniše glave i užurbano izađoše, ostavljajući tako njih troje nasamo.

- Jeste li doručkovali? - upitala je starica bez imalo ustručavanja.

- Nisam stigao, a imam dosta stvari o kojima želim da pričam sa mladom damom. - zijevnuo je lord i raširio usta što je više i duže mogao, kao da cijele prethodne noći uopšte nije spavao.

- Onda ću da vam oboma pošaljem po tanjir. - klimnula je žena i nestala iz prostorije, zalupivši vrata za sobom kao da ih nikad više ne namjerava otvoriti.

Celina je ostala na svome mjestu, strpljivo ga čekajući da joj se obrati, dok je lord povremeno uzdisao kao pred kakvo nervozno obraćanje. Kadgod bi otvorio usta da štošta izgovori, glasa ne bi mogao da ispusti, činjenice da uporno sklanja pogled u stranu u pokušaju sabiranja hrabrosti i učestalim treptanjem spriječava izliv suza govorile su same za sebe. Da nije bilo poluglasnog klepetanja iz dvorane, među njima bi sada vladala mrtvačka tišina.

- Nisi me očekivao. - Progovorila je kada joj je postalo očigledno da ona mora probiti led.

- Ti... - promuklo je uzvratilo i zamalo zaplakao. - Ti stvarno nisi normalna! - Zapištao je i počeo da se prigušeno smije, puštajući suze niz lice i pružajući obje ruke naprijed. Celina to uze kao znak da obiđe oko stola i pride mu u zagrljaj. Starac ju dohvati i steže sa koliko god snage je imao, šta za njegove godine nije bilo mnogo ali je njoj i te kako puno značilo.

- Urođena mana. - šaljivo je dobacila preko ramena, na šta se lord zamalo ugušio od suza.

- Jedva sam te... Joj... Prepoznao. - nekako je, iz petnih žila, progovorio.

- Zar su me toliko proljepšali? - našalila se iako su je njegove riječi nehotično zasjekle.

- Ja-oj, dijete! - odahnuo je prodorno i konačno sabrao dovoljno snage da se smiri, puštajući ju i polako ju odmičući od sebe, usmjeravajući ju prema jednoj od stolica da sjedne odmah pored njega. - Nisi ti, baš jedina, koju su žestoke, teške nevolje zadesile. - Nastavio je pričati među uzdasima.

- Zvuči zanimljivo, kad to tako kažeš. - skromno se osmjehnula.

Vrata se nakon blažeg kucanja ponovo otvoriše, na drvenoj tacni mlađa služavka im je donijela dvije duboke, drvene zdjele iz kojih se širio miris kivanog pasulja, svinjskog mesa i luka. Brzo i izuzetno stručno se došetala do stola, sačekala da lord raščisti dovoljno prostora da se obje zdjele spuste, pa im je prosljedila i veliku krpu u kojoj je umotala dvije drvene kašike zajedno sa skromnim komadom svježeg, četvrtastog komada hljeba.

- Ne gledaj me tako, pizda mi je odnijela svu srebrninu! - kreveljio se lord nakon što su se vrata zatvorila i njih dvoje ponovo ostali sami, prelamajući hljeb i uzimajući sebi manju polovinu. - Čak mi je i svijećnjake počupala sa zidova. - Odgrizao je parče hljeba prije nego što će zgrabiti prvu kašiku pasulja i nagnuti se preko tanjira da ju uvuče u usta.

- Ja samo za jednu takvu znam. - odmjerila je zdjelu ispred sebe, prevrćući kroz smeđu tečnost i pritišćući meso kako bi ga usitnila. Nije baš da ga je mnogo bilo, samo dva mala parčeta mesa za koliki-toliki doprinos ukusu razvodnjenog pasulja, više nego dovoljno hrane njenom stomaku za toliko bučno kukanje da ga skoro svi dvorani mogu čuti.

- Upravo. - klimnuo je lord punih usta, pa nastavio da niže isprekidane rečenice među zalogajima. - Sonja i njena prefinjena balavica. Protutnjale su opet ovuda, prije dva-tri mjeseca. Praktično nas olešile. Provukle cijelu prokletu armiju. Pokupile sve što smo ratno imali. Odvele svo sposobno življe.

- Balavica?! - okrenula se prema njemu, spustila punu kašiku mesa i pasulja nazad u tanjir. Njena glad iznenada nije bila toliko bitna, kada je lordova glavna priča bila na pomolu.

- Ma znaš, onu što... - groknuo je lord, onda iznenada kljoknuo kašiku u svoju zdjelu toliko jako, da je pasulj pljusnuo po stolu, dijelom i po njegovim papirima. - Ne, nisi ti u to upućena.

* * *

Ima tome možda petnaest godina, ispravi me ako griješim. Sjećam se dana kada se Markus pojavio na mojoj kapiji sa viješću kako te se otac brutalno odrekao. Čim je sišao sa konja počeo je sa preklinjanjem da te primim, ali i sama znaš kako nisam mogao pristati na to iako sam stvarno želio. Da bi te iko pouzdan mogao primiti bez kobnih posljedica, morao bi biti dovoljno stran tvome ocu da ne posluje direktno s njim, ali takode neko od časti, riječi i koristi ko ne privlači pretjerano mnogo pažnje. Po meni je Walter najbliže odgovarao tom opisu, pa sam Markusa odmah prosljedio upravo njemu, nisam ni brojao koliko sam mu novca prepustio za put. Odmah je skočio na drugoga konja i odjurio glavom bez obzira.

Koji mjesec kasnije ponovo je došao i grlio me kao da sam mu spasio život. Prenio mi je kako su te Kašpari usvojili, da bi mi nakon toga otkrio kako više nema ni volje, ni želje, ni namjere slijepo sprovoditi očevu politiku. Ne znam da li ti je to ikada rekao, ali od tada je počeo aktivno raditi sa Kaledoncima na potkopavanju očevih interesa, kako bi se ratni pokolj ublažio. Po njegovim riječima, spašavanje naroda ponekad zahtijeva i njegovu izdaju, ili nešto šta narodu tako može izgledati.

S vremena na vrijeme svratio bi do nas, da preuzme narudžbine oružja i hrane koje smo po njegovim nalogima spremali. Takode bi nam prošvercovao ponekog od naših mladića nazad sa borbenih linija. Satima bismo pričali, nijednom u tim prilikama nije mu promaklo da se pohvali tvojim napretkom, na njemu se lako moglo vidjeti koliko je bio sretan i ponosan na tebe. Takode bi bio izuzetno dobro raspoložen kada bi polazio

u tvome pravcu, da te obide za rođendan. Shvatio sam da mu je to postala svojevrsna tradicija, siguran sam da to bolje znaš od mene. Sumnjam da bi te iznenadilo što je veliki dio tvojih poklona potekao upravo odatle.

Prije nekih devet, možda deset godina, njegova priča je postala još bolja, počeo je da pominje izvjesnu ženu sa kojom je sve više vremena sve intimnije provodio. Iako mi to nikada nije rekao, vremenom mi je postalo jasno da se radilo o izvjesnoj Kaledonki preko koje je održavao tok informacija sa drugom stranom. Nikada ju nisam vidio, niti ju je Markus ikada opisivao, možda više iz navike da o njoj ne otkriva detalje nego što meni nije vjerovao. Ali to što je otkrio o njoj bile su stvarno dobre riječi, kakve sam i ja imao za svoju ženu dok je još živa bila... uhu hu...

Mrzi me da to kažem, ali svemu dobrome mora doći jednom i kraj. Spletom prilično nesretnih okolnosti, na prostorima Alve je par godina kasnije uhvaćen izvjesni Manser, ključni igrač u neprijateljskim redovima. Kada je propjevao, razotkrio je Markusa i njegovu Kaledonku, a Sonja je to sa poganom slašću jedva dočekala. Pretpostavljam da si svjesna priča koje su uslijedile nedugo nakon njegovog nestanka, da je poginuo u nekakvoj zasjedi na diplomatskom putu prema zapadu. Ubice su ga navodno raskomadale i raznijele, a njegova lobanja je završila negdje na zapadnim obalama, na nečijem zidu. Budaštine! Očigledne laži da se objasni njegov potpuni nestanak! Markus za svoga života nikad nije prišao ni blizu Zapadnog Fronta, kamoli ikada prešao na prostore Federacije!

Ne znam da li je uspjela uhvatiti njegovu Kaledonku, Sonja ju je samo jednom pomenula a ja se nikada više nisam usudio išta šta pitam na tu temu. Otprilike u to vrijeme je našla svoju novu štitenicu. Hela, pogana ali vrlo talentovana cura, među robljem je podvaljena Reptilijanima u Aynuru. Ne pitaj me puno o toj temu, izgleda da je tvoj šugavi djed, da mu se ucvali leš u grobu još izvrci i da ga se larve konačno jednom najedu i da mu se njegova kretenska sinčina... ehm, da... izvini...

Dakle, tvoj djed je u Centralnim Močvarama nabasao na civilizaciju čovjekolikih gušterova, zalegli su se u ruševinama Svete Garde. Sonja je doslovno preko noći postala opsjednuta i njima i Aynurom i Svetom Gardom. Koliko sam uspio da shvatim, to nisu tek beskorisni divljaci,

njihova krv i meso izuzetno su bitni za manipulaciju mentalnih vještina. U svakom slučaju, Hela ne samo se uspjela uvući među njih, izboriti se sa njima i dovući ih u lancima, nego je nekim čudom u svom tom haosu prevazišla svoja smrtnička ograničenja i probudila svoju istinsku moć. Samo to mi je još u životu trebalo, da pored Sonje trpim i njenu prepucanu sliku i priliku, da mi okupira dvor i da izigrava još svojeglaviji autoritet.

Čim se Hela vratila iz Aynura, Sonja je odmah počela sa planovima da proširi svoj suludi projekat iz Lakrimara ovamo. Kao što možeš da očekuješ, nije nam ostavila mnogo izbora hoćemo li da pristanemo na to ili ne.

Ne znam jesi li upućena u Avalone, sumnjam da si se ikada srela sa tim odvratnim džinovima. Nesretnici, paćenici, mučenici kojima su sječene ruke i noge da bi im se gušterske prišivale, usadivani im gušterski organi u utrobe i gurana im gušterska krv u vene spravama toliko... ugh... živote... Stomak mi se prevrće samo kad pomislim na te grozote, jer su za svakoga ko bi preživio tu užasnu transformaciju desetine umirale po njenim poganim stolovima. Koristila je zatvorenike, roblje i izdajnike, a među njima je imala posebno mjesto za Markusa. Da, ostavila ga je u životu, samo da bi ga mučila. Stvarno ne znam kako su se toliko dušmanski zavadili i zašto je toliko uživala da ga kasapi. Da si ga mogla vidjeti, ne bi ga prepoznala. Ne bi ga htjela prepoznati! Ne mogu ti reći koliko mi se zgadio život kada ga je iz Lakrimara dovukla ovamo, svaki put kad sam morao da gledam šta mu je radila, naprosto sam umirao. Ali morao sam da radim šta mi je rečeno, jedna pogrešna riječ ili pokret mogli su joj biti povod ne samo da ubije mene, nego i sve nas izjedna.

Žinjeli smo tako, jadno, pod njihovom tiranijom, iz dana u dan, sve do ovoga ljeta.

Da li si čula šta se desilo ljetos u Lakrimaru? Znaš li da je vrtača progutala čitavo jedno predgrađe? Vidiš, to predgrađe nalazilo se upravo iznad laboratorija u kojima je zasnovan avalonski projekat. Neko od Mansera ju je obavijestio o katastrofi i Sonja je odavde odmah krenula da provjeri šta se desilo. To več, samo nekoliko sati nakon njenog odlaska, i bez Helinog prisustva naravno, ovdje se otvorila ista takva vrtača. Samo bi

budala mogla pomisliti da je to bilo slučajno! U gluvo doba noći cijeli dvor počeo je da se trese pod nama, pomislio sam da je u pitanju zemljotres pa sam istrčao napolje, ali ubrzo sam shvatio da su potresi bili koncentrisani na laboratorije. Dok sam sabrao hrabrosti da krenem prema vratima naniže, potresi su prestali. Cijeli podzemni kompleks je zatrpan, urušio mi je i cijelu istočnu stranu dvora. Oba moja sina sa porodicama su spavali tamo.

Jedina dobra stvar u svemu tome...jeste... što je Markus konačno našao svoj mir...

Žao mi je... ali život ide dalje... od jauka slabe vajde ima, naročito sada kada nam je potrebno svako zrno razuma i snage da opstanemo.

Utware koje nas sada redovno posjećuju prvi put su se pojavile nedugo nakon smještanja avalonskog projekta ispod dvora. Andame, nesumnjivo privučene pačeničkim mukama svih koji su pomrli u Sonjinoj potjeri za savršenim vojnikom. Pogana stvorenja, koliko znam hrane se strahom i bolom, jer od istih i nastaju, dokle god bježiš i dokle god se straiš, neumorno će da te prate i da se slave tvojim mukama, sve dok te ne satjeraju u čošak da te na smrt izlude. Kao i većina utvara, drže se noćne tame, na njih ne možeš naići tokom dana, osim ako ih tražiš negdje gdje dnevna svjetlost nikada ne dopire. Svaki put kada je dolazila, Hela je išla u noćni lov i vraćala se sa njihovim leševima, navodno je i krv Andama bila korisna za Avalone. Izvitopereno žensko tijelo, žgoljavo, ali izuzetno mišićavo, do kosti ogoljeni prsti da gule kao kandže, do kosti sastrugana stopala da grebu gdje god prođu. Beštije! A balavica ih je lovila kao da je u tome stvarno uživala, sve dok nas taj katastrofalni potres nije zadesio.

Odahnuli smo kada su nas njih dvije napustile, ali Andame su nastavile da kruže oko nas kao lešinari. Da stvari budu još i gore, Sonja se ponovo vratila prije nešto više od dva mjeseca, sa cijelom prokletom armijom. Prvo su pokušali izvući sve što se moglo spasiti od projekta, ali su brzo odustali od iskopavanja. Iz ko zna kakvog razloga, Sonja je taj gubitak uzela za ličnu uvredu koju smo joj mi nekako nanijeli i odlučila da nas kazni. Vojnici su pročešljali cijelu varošicu, prošli kroz svaku kuću, svaku šuplu i svaku radnju, pograbili sve što je moglo da se iskoristi i otišli, odvođeci sa sobom svakoga radno i ratno sposobnog. Ostavila nam je samo

nejač, samo starce i djecu. Ostavila nas je bez igdje ičega na (ne)milost Andamama.

Njih dvije se nakon toga dana ovdje više nisu pojavile, a magle su postale znatno gušće. Ni to ne može biti slučajno! Zgušnjavaju se svakoga sumraka, prorjeđuju se svake zore, ali nikada ne nestaju, kao da ih tama navlači, a svjetlost nema snage da ih ukloni. Mislili smo da će nas palisada sačuvati, ali njima očigledno to nikada nije bila prepreka, svake noći Andame tumaraju po ulicama kao da su na svome terenu i samo ih dnevna svjetlost rastjeruje. Preklinjao sam preostali narod da se povuče u dvor, ipak su ovdje najdeblji zidovi, najviše ograde i najčvršće kapije, ali kao što vidiš, samo mi se mali broj pridružio. Ne mogu da ih krivim što su se požatvarali po svojim kućama, tvrdoglavi smo, svojeglavi smo, Draconci smo! Držimo se svojih načela i ognjišta, pa čak i ako treba u grob za njima da padnemo.

Ali čemu ognjište vrijedi kada se vatra u njemu zauvijek zagasi?

Ne znamo da li je iko živ u tim kućama, ne usudujemo se da ih obilazimo. Ne odmičemo daleko od dvora, bar dok zima ne okonča. Dotle moramo da preživimo, da sačuvamo ovo malo djece šta nam je ostalo. Svlačimo sve što možemo da iskoristimo sa obližnjih kuća, ako treba raskovaćemo ih do temelja. Čekamo toplije dane, a onda...

Dijete moje, dolaze gadna vremena. Ako je vjerovati Sonjinoj priči, kada dovoljno namnoži i osposobi Avalone, iskoristiće ih da probije Zapadni Front, tvoj bezdušni otac će se dokopati zapadnih obala, a onda će da progutaju istok. Panika me hvata od same pomisli da će se vremena stare kraljevine vratiti. Skloni se sa ovog prokletog kontinenta, za tebe ovdje života više nema, bježi odavde što te dalje noge nose. Ako si u stanju da se dokopaš Tehne, možeš da odeš gdje god poželiš.

Od vladarske si loze potekla, to što te se otac odrekao može ti pomoći više nego što misliš. Ni loza u koju si usvojena nije ništa manje vrijedna. Da sam ja na tvome mjestu, pokušao bih da se dokopam Envoya, odatle se lako putuje do Carstva. Siguran sam da si čula sve i svašta o njima, takođe sam siguran da imaš barem malo mozga u glavi da shvatiš koliko toga je samo puka propaganda. S druge strane, mogla bi da potražiš članove Reda u Tehni, pored Carstva oni su jedini koji raspolažu logistikom i

koordinacijom da spovedu sabotažu avalonskog projekta. Mislim da bi bili vrlo zainteresovani da te prime u svoje redove.

Na sopstvenim greškama naučio sam da svaka priča ima više od jednog ispravnog gledišta, da svako pitanje ima više od jednog smislenog odgovora i da svaki problem ima više od jednog pragmatičnog rješenja. Ali sad već počinjem da naglabam...

Podi sa mnom.

* * *

Trećina Wajlinovog dvora više nije bila sigurna za boravak, istočna strana potpuno je srušena, a sjeverna je ostala bez izvjesnog dijela spoljašnjeg zida. Napuknuti zidovi, koji se još nisu urušili, pokazivali su jasne znake da više nisu u stanju pouzdano nositi svoj teret, mjestimični usjeci otvorili su rupe dovoljno široke da se vitak čovjek, ili kakva utvara, kroz njih provuče unutra. Da bi brzo riješio taj problem, lord Wajlin bio je prisiljen otpisati sve prostorije sa ugroženim spoljašnjim zidovima, po njegovom nalogu sve su potpuno ispražnjene a vrata koja od njih vode prema ostatku dvora zakovana su iznutra i spolja zatrpana.

Jedna od tih prostorija bila je i radna soba Wajlinovog mlađeg sina. Smještena na trećem spratu, sa prilično razrušenim spoljnim zidom, sada je to bila samo još jedna otvorena ulubina na sjevernoj strani. Jedini način na koji su mogli da joj pristupe bio je uz pomoć dugačkih ljestava spolja. U potpuno praznoj prostoriji jedini preostali dio namještaja, ako bi se to moglo tako nazvati, bila je uklesana kamena polica za knjige, pružena cijelom širinom istočnog zida. Čim su se popeli u radnu sobu, lord zakorači na gomilu kamenja, nasloni se na sastav između dviju polica najbližih unutrašnjem zidu i snažno ga pogura naprijed. Kamena polica poče da se, uz malo škripe, otvara unutra, otkrivajući tajnu odaju jedva veću od zatvorske ćelije.

Zakoračivši unutra, zadivljeno je gledala u skromni kutak netaknutog prostora. Ispred jedinog prozora, ispod guste zavjese, debeli platneni madrac pružao se cijelom širinom sobe, sa još uvijek uredno složenom posteljinom na sebi. Iznad madraca, na pola visine do plafona sa obje strane stajale su drvene, viseće police, a na njima su naslagani i uredno presmotani komadi davno korištene odjeće. Nešto bliže, na zidu prema kamenim policama, stajao je svijećnjak, ukrašen tankom paučinom i nanosom sitne prašine, a nasuprot svijećnjaka je stajao razlog zašto je Celina ovdje dovedena.

- Vrijeme je da... raspremim i ovaj kutak. - žalosno je progovorio lord, dok je Celina nijemo stajala ispred jednog od najboljih splinterskih oklopa koje je ikada vidjela. Metalne ploče na grudima, ramenima i nogama ukrašene su detaljnim rubovima, kožni kaiševi učvršćeni su jednako nakićenim metalnim kopčama, a sve to upakovano je u najkvalitetniju zatamnjenu kožu. Iznad oklopa ju je dočekala crna kaciga, sa zmajem kao glavnim ukrasom, da bi nedaleko od rama ugledala teške, crne, vojne čizme. - Izgleda mi da si otprilike njegove veličine. - Zaključio je lord.

Još jednom ju je njegov komentar nehotično povrijedio, dok je zamišljeno gledala u metalne grudne ploče na oklopu, naslonila je svoju lijevu ruku na stomak i postepeno ju prevlačila naviše, odmjeravajući svoje potpuno ravno tijelo. Bio je u pravu, zbog nedostatka ženskih grudi mogla je da koristi muške oklope bez ikakvih problema. Zanimajući priličnu hladnoću i lordovo prisustvo, pažljivo je svukla debeli zimski kaput sa sebe i prebacila ga preko kreveta, otpetljavajući poveze sa haljine otvorila ju je dovoljno da ju strese sa sebe, na lordovo veliko zaprepašćenje mu otkrivajući svoju unakaženu pozadinu. Od glave do pete bila je prekrivena ožiljcima, zaraslim rasjekotinama, žigovima i širokim tragovima, kakve samo užeglo željezo može ostaviti. Pristupila je krevetu, brzim pogledom odmjerila odjeću na policama,

pa dohvatila donji veš. Sa lijeve police zgrabila je i dvodijelnu postavu pa se brzo obukla, stupivši ispred splinterskog odijela posegnula je za pantalonama i prislonila ih uz svoje noge. Po dužini nogavica i po širini struka su joj odgovarali. Osmjehujući se, raskopčala ih je i sjela na krevet, uvlačeći noge u nogavice.

Poglavlje 03

- Kontakt -

Satima se pretumbavala po improvizovanoj postelji, naizmjenično udarajući obrazima po grubom jastuku, sve dok joj nije dosadilo da se prevrće. Povremeno bi legla na leđa i narogušeno buljila pravo u sastav šatorske tavanice, ali kako god da se namjestila nije mogla da zaspí. Sklapanjem očiju kao da joj se proticanje vremena dodatno usporavalo, ova noć joj se još gore razvlačila od prethodne. Uz mrzovoljno gundanje napokon se podigla sa svoga slamnatog madraca i zavukla noge u vojne čizme, prebacila ogrtač preko leđa i progurala se kroz šatorski otvor na otvoreno. Ljutito je iskoračila na krupni, obrasli kamen, nedaleko od stepenica gdje je prije par godina probudila svoje moći.

Ovo mi je deseti dan bez pomaka. Za više od dvije godine rada ama baš ništa nisu ovdje postigli, kako ja to mogu odjednom da promijenim? Zašto sam uopšte ovdje? Prokleta Garda! Proketo Carstvo! Prokleti Reptilijani! Da im svima po redu sve bude proketo! Na Zapadnom Frontu se svakodnevno gine, istočni će uskoro ponovo zaživjeti, a ja ovdje kopam po prastarim rupčagama, umjesto da budem u prvim redovima!

Ne zaboravimo da je Sveta Garda bila zakleti, krvavi neprijatelj Carstva. Toliko slijepa, apsolutna mržnja zauzvrat je dovela do njihovog apsolutnog uništenja.

Sigurno su previdjeli nešto, nije istina da su apsolutno sve zbrisali sa lica zemlje. Skriveni kutak, sporedna ostava, slijepi ugao; nešto je moralo da ostane. Bilo šta! - pognutom glavom i drskim hodom bunila se protiv sopstvenih misli, prošavši pored nekoliko šatora ignorisala je prisutne vojnike i radnike koji su joj, posjednuti na vrećama

i buradima, uplašeno bez riječi saliturali. Bijesnim udaranjem stopa počela se uspinjati uz kamene stepenice.

Odnijeli su sve što su mogli da ponesu, sve ostalo su uništili. Da su bilo šta previdjeli, dosad bi već bilo otkriveno.

Ne, odbijam da se vratim praznih ruku! - grmila je sama na sebe iznutra, stežući vilice i ribajući zube kako bi razrijedila svoje gomilajuće režanje. - *Moram da se vratim sa nekakvim, bilo kakvim, opipljivim rezultatima.*

Običnom pretragom se ovdje ništa više neće postići. Jedini način da se ostvari bilo kakav napredak bilo bi da se razmišlja izvan normalnih okvira.

Šta bi to trebalo da znači?! - naglo se zaustavila negdje na sredini stepeništa i nerazgovjetno zamumlala sebi u bradu, spuštajući pogled naniže da osmotri kamp od desetak šatora, vješto ušuškanih među ruševinama da ih izdaleka niko ne bi mogao vidjeti. Zora se još nije nazirala na horizontu, blijedi sjaj mladoga Mjeseca stidno se miješao sa blještanjem hiljada zvijezda na nebu, ali ona nije imala podstreka da uživa u ljepoti prolaznog pogleda. U posljednje vrijeme život joj je bio sušta suprotnost ikakvom užtku.

Napredna potraga zahtijeva korišćenje naprednih vještina.

Ne smijem! Preblizu sam Carstvu, otkriće me! - pobunila se ponovo, prebacujući pogled prema jugu i šarajući očima po horizontu prilično, prilično dugo, sve dok ju pete nisu zaboljele od neravnog stajanja.

Zar još uvijek sumnjaš u svoje sposobnosti?

- Molim?! - jezik joj je zaigrao brže od uma, grozničavom brzinom se odazvala pitanju koje je prostrujalo njenim mislima čim je podigla stopalo na viši stepenik. Konačno postajući svjesna stranog prisustva, siknula je od spontanog naleta bijesa i stegnula vilice da zakuje zube i zakoči jezik. Brzo se zacrvenila u napetom licu i prkosno je zarežala u mislima - *Ko si ti i zašto*

mi se ovako obraćaš?! - disciplinovanim jačanjem bijesa i tjeranjem energije u grudi nastojala je da se pokaže što jačom može, čak je i ispravila leđa, ne bi li se prošepurila.

Neko ko želi da ti pomogne, jer ti je pomoć prijeko potrebna.

Nemam ja vremena za smicalice! - rasplamsala se ponosita misao, podjarena dodatnim jačanjem bijesa i gomilanjem sirove energije u grudima, sve u namjeri da se izbori sa strahom od potencijalno većeg moćnika. Zakoračila je na još jednu stepenicu naviše, time zamijenila raspored nogu i okrenula se prema sjeveru, prema divljem prostranstvu Centralnih Močvara. - Pokaži se, gnjido!

Moraćeš da dopreš do vrha da bi me našla.

VRHA SVIJETA?! - iznenada ju je sasjekla zapanjujuće djetinjasta pomisao, navodeći ju da se okrene prema zapadu, uspravi glavu i baci pogled preko stepeništa naviše, prema Planinama Vječnosti. Nimalo čudno, naredna misao podstakla ju je da se brzo uozbilji i glavu spusti naniže, sa mnogo konkretnijim i skromnijim gledištem na umu.

Vrha stepenica... mislim stvarno...

Prestoničke odaje smo temeljno pročešljali. Tamo više nema ničega! Gubiš moje vrijeme! - počela je da se trese od napetosti, nastojeći da napinjanjem cijelog tijela potkrijepi bijes koji joj se osipao iz uma kao voda iz razbijenog suda, ne bi li obuzdala strah koji joj je svakom novom pomišlju cijepao samopouzdanje. Ubrzano disanje pojačavala je sve dubljim udisajima i sve glasnijim izdisajima, kljecava koljena otresala je čvrstim udaranjem stopa, tegobe u stomaku presijecala je njegovim sve jačim grčenjem. Svim naučenim tehnikama se trudila da disciplinuje svoje tijelo, da joj pomogne uspostavljanju ponovne kontrole nad uzburkanim umom, ali jezivu pretpostavku da se mnogo veći moćnik njome tek poigrava nikako nije mogla istjerati iz centra svoje pažnje.

Uđi unutra.

Zastala je čim se objema nogama postavila na platformu na vrhu stepeništa i ugledala široki prolaz između dva uska i vrlo visoka usjeka od prozora. Svjesna da se niko nije mogao popeti prije nje neprimijećen, ali ne znajući šta bi novo mogla da očekuje u prestoničkim odajama koje je već ko zna koliko puta pregledala, sitnjenjem koraka namjerila se da sebi pruži više vremena za presabiranje. Dok se dovukla do kamenog okvira, ratnički razum konačno joj se odazvao, napregnula se i odvažno narogušila da formira *Duševni Vid* i tako pronađe svoju metu, ali u hladnoj dubini davno napuštene dvorane nije spazila bilo kakav izvor energije.

Ako namjeravaš da me ubiješ, moraćeš da se pošteno oznojiš! - prijetila je prividnom hrabrošću, skupila šaku lijeve ruke i formirala protok uzavrele energije u njoj, mislima izrazila želju da sprovede naročitu namjeru i otvaranjem dlana stvorila je plamenu kuglu veličine oka među raširenim prstima, vlastiti i jedini izvor svjetlosti.

Da sam htio da te ubijem, ne bih ti se ni obratio.

- Ne igray se sa mnom! Progovori! - dreknula je iz petnih žila u dvoranu, čim je odmakla od kamenog ulaza. Prodoran odjek sopstvenog glasa donekle ju je ohrabrio, donoseći pomisao da možda nije toliko slaba koliko drugoj strani izgleda i da se možda zato i ustručava da joj se otkrije.

Ovo je jedini način na koji mogu da komuniciram.

- Pokaži se da ovo završimo! - nabila je sirovu energiju u grlo i ispustila zaglušujući mangerski vrisak, još jače protresajući cijelu dvoranu u nadi da što prije okonča nepodnošljivu neizvjesnost. Ne znajući da li će imati priliku napasti kakav god izvor energije ugleda, ili će *Blinkom* izmicati od bilo kakvog iznenadnog napada, postavljanjem u mangerski odbrambeni stav se pripremila na oboje, nestrpljivo čekajući odgovor sa druge strane.

Ispravi se i podigni glavn, pogledaj preko prestola.

Staloženo uputstvo koje je uslijedilo nakon duge neizvjesnosti slomilo ju je čim je prostrujalo njenim umom, vojna disciplina isparila je pred naletom izluđujućeg bijesa koji se u trenu oteo svakoj mogućoj kontroli. *Duševni Vid* joj se pomrsio i nestao zajedno sa izvorom njene svjetlosti, posljednji trag opreza izletio je iz nje toliko brzo da su i svi njeni strahovi odlepršali brže nego što su se u nju zavukli. Zaurala je kao žaračem podbodena zvijer i nastavila da urla, dok je ludački zamahivala u tamu, istresajući sve što je imala u sebi.

Vatrene kugle hukteći su prosijavale svoj put i razbijale se na najdaljem zidu, munje su šamarale po svakom sumnjivom prelomu sijenki koje bi u bljeskovima ugledala i odzvanjale sve jačom tutnjavom po dvorani, vjetrovi su šibali toliko oštro da su nasumični oblaci prašine stvarali mjestimične zaklone i podjarivali ju da tuče pravo po njima da ih razbije. Njena jedina preostala vodilja sada je bila krvoločna želja da se ovaj kretenski susret što prije okonča, da istrese sve što može na budalu sa druge strane i tako mu ne dozvoli da joj se bilo čime uzvрати, pa da ih čak i oboje zatrpa pod planinom ako dotle bude došlo. Bezobzirno je naćinjala zidove da bi iz njih poćupala gromade za bacanje, lomila je potporne stubove da dopre do zaklona koje bi oni mogli da pruže, vrištala je tolikom žestinom da je divljaćki protresala i bespovratno urušavala cijelu dvoranu. Kada više nije mogla da nazre u šta bi trebalo da gađa, naslijepo se raspucala po tami, da rasturi i podrobi sve šta bi moglo u komadu da ostane.

Prizvala se razumu tek kada ju je kamen velićine šake udario po tjemenu i bol razbijene glave ju trgnuo da pogleda iznad sebe. Nagon za opstanak brže od života se odazvao čim je vidjela kako se plafon svaljuje na nju, žustar pogled prema izlazu bio joj je više nego dovoljan da *Blink* odradi svoje i da se odmah prebaci na sigurno.

Glasnim šištanjem proćepila je zapuřene nozdrve, krivila se i protezala da obuzda preostali bijes, dok se prařina u dvorani iza nje postepeno slijegala. Trgnula je glavom ořtro prema jugu i ponovo potegnula *Duřevni Vid*, odmah se okrećući prema istoku, da isprati daleku mentalnu mrlju koja joj se iz tog pravca pokazala. Nadvila se preko stepeniřta, spustila pogled prema kampu, komićno graknuvři kada je ugledala sitne izvore uskomeřane energije kojima su njeni podređeni u podnořju zraćili.

Oprezno je odmjerila horizont, čekajući da joj se kakva strana misao ponovo nametne. Napravila je puni krug i pogledom ponovo zavrřila na stepeniřtu, a da pri tome niřta strano nije osjetila, niti pomislila. Pobjedonosno se osmjehnula i pruřila prvi korak naniže, ali ju je onda traćak sumnje povukao nazad prema dvorani, da se poslednji put uvjeri kako tamo viře stvarno nema nićega da joj traći vrijeme. Joř jednom je formirala sitni plamen, pojaćala ga da řto bolje isijava pa se pokrenula prema kamenom okviru koji je i dalje dręao svoj prolaz otvorenim. Odmahnula je desnom rukom da rastjera kameni krř koji ju je zamalo ubio i zakoraćila u rastureni prostor, da detaljno pregleda svoje (ne)djelo.

Prastara gradnja ispostavila se mnogo kvalitetnijom nego řto je oćekivala, řteta jeste bila prilićna, ali je dvorana i dalje mogla da se sagleda cijelom svojom duřinom. Tavanica je uglavnom ostala na svome mjestu, ćak i nakon řto su svi noseći stubovi poobarani. Daleko, na suprotnoj strani, poviře sada razvaljenog prestola, na kome su vladari Svete Garde nekada davno provodili svoje dane, na jednom od okrajaka ukrasnih rubova koji joř nisu otpali sa najdaljeg zida, otprilike na pola puta između poda i plafona, primjetila je neřto řto je nalikovalo na grlicu. Stajala je u pravcu gdje joj je poslednja, nametnuta misao porućila da pogleda, njena sitna, bijela kontura se savrřeno stapala sa izobiljem krřa i pukotina na rubu osvjetljenja. Primjećena je tek kada je nakratko rařirila krila i time privukla Helinu paņnju. Oćigledno je uletila u

dvoranu nakon divljačkog baražiranja; da se tu ranije zatekla od nje bi ostala samo crvena fleka na zidu, a možda ni toliko.

- Štetočino! - namrštila se i zamahnula desnom rukom, usmjeravajući precizan talas sirove energije prema stvorenju. Očekivala je da grlica pod njenim napadom naprosto prasne, da ostavi krvavi obris na kamenu i oblačak rasutog perja u zraku, ali zvuk mentalnog napada nestade jednako brzo kako ga je usmjerila od sebe. Plamena lopta iznad lijevog dlana joj je istog trena iščeznula i *Duševni Vid* joj se ponovo rasuo, ostavljajući ju da gleda u mrkli mrak sa ivice mjesečine.

Čemu toliki bijes?

- KOJ... - uspaničeno se trgnula da drekne i desnom rukom odmah potegnula energiju da njome ponovo napadne, ali ju je zaposijedanje strahovitih bolova zakočilo na prvom vrištećem slogu i izvrnulo ju na licu mjesta. Široka omča kao da joj se stegla oko vrata, grkljan joj se zaglavio i čelo joj se utegnulo kao da je uklješteno u kovački škrip. Trnci joj obuzeše vrhove prstiju na objema rukama i počеше se penjati prema laktovima, ne samo joj umrtvljujući šake, nego joj rasipajući i tokove sabrane energije. Kako su trnci dopirali do ramena i razlivali se ostatkom tijela, grudi joj se skupiše kao da su višom silom drobljene, izbacujući sav preostali dah kroz stiješnjeno grlo. Noge joj ostadoše bez uporišta, koljena joj se izviše svako na svoju stranu, pala je na dupe svom svojom težinom i tresnula na lijevi bok, ugruvala lijevo rame i zamalo razbila glavu.

MENI PRIJETIŠ! DERIŠTE NEDORASLO!

DIJETE NEZRELO! BUDALO NAIIVNA!

Njen sopstveni vrisak iznutra joj je ječao kroz zaglušujući žamor odzvanjajućih urlika, u ehu toliko moćnom da joj se čitava glava napinjala do granica pucanja. Zinula je koliko je malo mogla, da prestravljeno drekne, ali stegnuta pluća nisu mogla ni

dašak da dohvate, kamoli išta da ispuste. Nije mogla ni da se pomjeri, ni da se javi, krvnička vriska iznutra je rasla kako se joj se cijeli svijet naočigled sve tjesnije zbijao, a glavobolja ubrzo postala toliko nepodnošljiva da ju je survala u nesvjesticu.

Sav njen drakonski ideal i ponos, sav njen mangerski prestiž i disciplina, sav njen probuđeni talenat i moć, sve je iščezlo bestraga. Osim neprevaziđenog bola, trenuci prije gubitka svijesti ispraćeni su davljeničkom panikom i beznadežnim užasom, osjećala se većom od života sve dok nije podlegla sitnija od makovog zrna.

Još je bila noć kada se djelimično osvijestila. Mučenički bolovi su prešli u prožimajuće trnce, tijelo joj se činilo potpuno izlomljenim i podrobljenim, iako nije bilo povrijeđeno, jedva sposobno da joj se odazove. Bila je oblivena ledenim znojem, ne malim dijelom i krvlju iz svakog otvora na tijelu. Grudi lišene stege hvatale su kratke, tihe i plitke udisaje, a srce se iznutra odazivalo mišjim otkucajima. Izgubljena, slomljena i savladana, pognuta na hladnom kamenu, dugo je sabirala snagu i naposljetku uspjela da prebaci glavu prema mjesecini. Paćenički je stenjala i okrenula oči prema nebu, ograđenom u širokom kamenom okviru. Nije mogla da vidi naniže desnim okom jer je bilo potpuno raskrvareno, a i na lijevo je jedva mogla gledati.

Nije znala šta da misli niti o čemu bi trebalo da razmišlja, po prvi put otkako zna za sebe njen um je bio... prazan. Lišena svake pomisli, oslobođena svake brige, razdužena svake obaveze. Ostavljena bez ikakvog nagona, želje ili potrebe, barem za taj jedan prolazni trenutak bila je nebitna i bezvrijedna, i to joj je, za divno čudo, prijalo.

Sledeći prigovor biće ti poslednji.

Staložena misao razvukla se ispražnjenim umom, ispraćena naletom povjetarca po njenom višem, lijevom obrazu. Grlica joj preleti poviše glave, izleti iz prostorije i spusti se na otvorenom, dozvolivši mjesecini da ju osvijetli. Napregnula je lijevo oko

koliko je mogla, dozvolila mu da se prilagodi slaboj svjetlosti i naposljetku shvatila da se ne radi o grlici, nego bijelom sokolu. Stajao je ispred nje, okrenut prema njoj, gledajući pravo u nju.

Šta si ti? - pokušala je da riječima prenese prvu, skromnu misao koja joj je pala na pamet, ali nije imala dovoljno snage da tu namjeru sprovede u djelo.

Saznaćeš za nekoliko dana. Dotle ostani gdje jesi.

Lepršaji njegovih krila podigoše još jedan lagani talas vjetra, ostavljajući ju da se opusti u nadi da će ju bolovi što prije proći. Bespomoćno je gledala prema istoku, zamišljeno prevlaćeci pogled preko blještavih tačaka i čudeći se oblicima koji su se stvarali i gubili njihovim nasumičnim povezivanjem i raštrkavanjem, ne mogavši ni o čemu konkretnom da razmišlja sve dok žagor udaljenih glasova i naviranje uspinjućih koraka nisu najavili kraj njene samoće.

Preplašeno je zatvorila oči čim se prva glava promolila sa stepeništa, zajedno sa svjetlošću nanese baklje. Ne mogavši ikome išta konkretno da prenese, ostala je nepomična tu gdje se zatekla. Njihovi pokušaji da ju pridignu hvatanjem za ramena istjerali su bolan muk kroz njena zatvorena usta, da bi hvatanje oko njenog struka izazvalo još bolniji krik i primoralo ih da ju ostave na miru barem još neko vrijeme. Njene nabreknute uši hvatale su samo nagovještaje njihovih riječi, ni blizu dovoljne da joj prenesu smisao koji su međusobno razmjenjivali, ili prema njoj usmjeravali. Nije se trudila da razumije šta se oko nje dešavalo, nije ni mogla, jer joj se umor vrlo brzo prikrao pod zatvorenim očima i bacio ju u duboki san.

U strahu da ju povrijede ili razljute bilo kakvim naknadnim pokušajem pomjeranja, ostavili su je na istom mjestu gdje su je i zatekli. Izuzetno pažljivo su pod nju podvukli najdeblji pokrivač koji su imali i prebacili još jedan takav preko nje. Podgurali su joj jastuk pod glavu i oko nje ubrzo podigli šator, da ju zaštite od hladnoće.